

Sygn. akt VI Ga 392/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Beata Hass – Kloc

SO Anna Harmata

Protokolant: Barbara Ćwiok

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2017 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.

przeciwko: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 1 lipca 2016 r., sygn. akt V GC 1179/14

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w M. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 392/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 r.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 37.161,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7.12.2013r. oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podał, że przeprowadził na zlecenie pozwanego naprawę pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) po czym wystawił fakturę Vat nr (...) na kwotę 63.806,66 zł. W związku ze stwierdzeniem szkody całkowitej w pojeździe ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w wysokości 14.710,00 zł, zaś pozwany zapłacił podatek Vat z wystawionej przez powoda faktury w wysokości 11.931,33 zł. Według powoda pozwany odebrał pojazd i nie wnosił zastrzeżeń zarówno co do zakresu naprawy, jak i odnośnie prawidłowości wykonania naprawy.

Po wydaniu w sprawie nakazu zapłaty, pozwany wniósł sprzeciw w którym przyznał, że powód podjął się naprawy jego samochodu w ramach likwidacji szkody z AC. Według pozwanej Spółki zawarła ona z powodem umowę na

podstawie której był on obowiązany do naprawienia samochodu w ramach tzw. „ bezgotówkowej likwidacji szkody komunikacyjnej” z ubezpieczenia AC jakie posiadała pozwana w (...) S.A. Wynagrodzenie dla powoda miało zostać ustalone w kwocie nie wyższej niż uznana przez ubezpieczyciela granica jego odpowiedzialności. Miało ono zostać pokryte w całości z ubezpieczenia.

Sąd w trakcie postępowania ustalił, że w wyniku zdarzenia drogowego uległ uszkodzeniu pojazd pozwanego marki B. (...) o nr rej. (...). Prezes zarządu Spółki, w związku z uszkodzeniem pojazdu skontaktował się telefonicznie z firmą (...) w Ś. by oddać go do naprawy i jednocześnie uzyskał informację, że w/w podmiot wykonuje naprawy także w systemie bezgotówkowym. Poinformował on pracownika firmy, że miał wypadek i że będzie w godzinach wieczornych w R. wraz z uszkodzonym pojazdem, który był przywieziony na lawecie. Po dostarczeniu pojazdu pod firmę (...) w godzinach wieczornych Prezes zarządu pozwanej Z. S. (1) pozostawił pojazd pod siedzibą firmy, zaś kluczyki od samochodu zostawił na portierni. Dnia następnego Z. S. zatelefonował do pozwanego aby zorientować się jak wygląda sytuacja. W związku z pozostawieniem pojazdu w naprawie Z. S. otrzymał od pozwanego emailami dokumenty do podpisania, które były warunkiem rozpoczęcia naprawy. Po podpisaniu Z. S. odesłał skany dokumentów, zwrotnie otrzymał dokumenty podpisane przez (...) P.. Wśród dokumentów podpisanych przez Prezesa zarządu pozwanej znajdowało się oświadczenie, iż w przypadku wypłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania w kwocie niższej niż wynika to z wystawionej faktury lub braku zapłaty faktury w wyznaczonym terminie, zobowiązuje się do pokrycia należności.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 1.07.2016r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 37.161,10 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2013r. r. do dnia zapłaty (pkt I) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Uzasadniając wyrok Sąd stwierdził, że roszczenie powoda jest zasadne.

Uznał, oceniając charakter łączącego strony stosunku prawnego, że zawarły one umowę o dzieło przedmiotem której była naprawa samochodu B. (...) stanowiącego własność pozwanego. Zdaniem Sądu nie było sporne, że naprawa pojazdu została przez powoda wykonana, a pozwany odebrał go i nie zgłaszał uwag co do jakości wykonanego dzieła.

W trakcie sporu pozwany utrzymywał, iż zawierał umowę naprawy przedmiotowego pojazdu tylko pod warunkiem gdy należność za naprawę zostanie pokryta przez ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia AC. Powód z kolei stał na stanowisku iż taka umowa nie miała miejsca, a jako dowód na to wskazał oświadczenie zawarte w treści pełnomocnictwa, w którym pozwany działając przez Prezesa zarządu zobowiązał się do pokrycia należności w przypadku wypłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania w kwocie niższej niż wynika to z wystawionej faktury lub braku zapłaty faktury w wyznaczonym terminie. Sąd po przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania pozwanego uznał, iż strona pozwana nie wykazała, aby wolą obu stron było przeprowadzenie naprawy pojazdu jedynie pod warunkiem pokrycia kosztów naprawy z AC pozwanego. Po pierwsze świadczy o tym – w ocenie Sądu - oświadczenie zawarte w pełnomocnictwie. Ponadto, nie są także przekonujące wyjaśnienia pozwanego, odnośnie tego że miał tu na myśli jakieś dodatkowe, bliżej niesprecyzowane koszty, w szczególności koszty materiałów eksploatacyjnych. Pozostaje to w sprzeczności z samą treścią oświadczenia. Jak wynika z zeznań pozwanego faktycznie z nikim w sposób wyraźny nie ustalał, że naprawa ma odbyć się pod warunkiem pokrycia jej kosztów z AC a jedynie, jak się wydaje, sam działał w takim przeświadczeniu. Z samego faktu iż Prezes pozwanej Spółki dowiadywał się czy zakład naprawczy przeprowadza naprawy bezgotówkowe nie wynika aby umowa o dzieło została zawarta pod warunkiem rozliczenia bezgotówkowego.

Pojazd uszkodzony został podstawiony do naprawy w czasie gdy serwis był nieczynny zaś przedmiotowe oświadczenie podpisane zostało w oparciu o dokumenty przesłane emailami. Trudno zatem w takiej sytuacji przyjąć, że powód złożył oświadczenie woli zgodne z przekonaniem pozwanego co do naprawy jedynie pod warunkiem wypłaty kosztów naprawy przez ubezpieczyciela. Logiczne – zdaniem Sądu - jest stanowisko powoda który twierdził, że oświadczenie podpisane przez pozwanego ma być zabezpieczeniem dla niego pokrycia kosztów naprawy właśnie w przypadku szkody całkowitej. Podzielając to stanowisko Sąd uznał, że opinia biegłego nie miała znaczenia decydującego dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany nie wykazał w toku postępowania aby warunkiem przystąpienia przez powoda

do naprawy była tylko i wyłącznie wypłata odszkodowania przez ubezpieczyciela. Jako podstawę prawną orzeczenia zawartego w pkt I wyroku Sąd wskazał art. 642 § 1 k.c. O kosztach orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zarzucając Sądowi Rejonowemu :

1. naruszenie art. 328 § 2 kpc poprzez:

a) zaniechanie ustalenia pełnego stanu faktycznego i nie rozważenia wszystkich podniesionych przez pozwanego zarzutów związanych z okolicznościami zawarcia przez strony umowy o naprawę pojazdu, zawarciem przez powoda z ubezpieczycielem umowy o współpracy w zakresie likwidacji szkód, z naruszeniem przez powoda procedury likwidacji szkody, z nieuznaniem roszczenia powoda, w kontekście warunków wykonania przez niego naprawy pojazdu oraz zapłaty wynagrodzenia,

b) nie odniesienie się do dowodów zgromadzonych w sprawie, których celem było wykazanie warunków na jakich została zawarta umowa pomiędzy stronami, naruszenia przez powoda procedury likwidacji szkody, nieuznaniem przez pozwaną roszczenia powoda, a co za tym idzie niedokonania stosownej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie: zeznań świadków, opinii biegłego, potwierdzenia zlecenia naprawy, korespondencji mailowej, umowy o współpracy zawartej z (...) SA, upoważnienia udzielonego przez leasingodawcę, wskazanych dokumentów z akt szkodowych ubezpieczyciela, zeznań świadków, opinii biegłego, polisy AC, Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, korespondencji pomiędzy stronami, ubezpieczycielem, leasingodawcą po odbiorze pojazdu od powoda,

2. naruszenie art. 224 § 1 kpc poprzez zamknięcie rozprawy bez przeprowadzenia dowodu z dokumentu - załącznika nr 2 do umowy o współpracy zawartej przez powoda z (...) S.A., w zakresie likwidacji szkód z umów ubezpieczeń komunikacyjnych zawartych z (...) S.A, pomimo złożenia w tym zakresie przez pozwaną wniosku dowodowego celem wykazania podnoszonych przez nią zarzutów dotyczących naruszenia przez powoda procedury likwidacji szkody jako okoliczności mających istotny wpływ na zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia,

3. naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych i wyprowadzenie wniosków, które nie znajdują oparcia w materiale dowodowym, tj. poprzez ustalenie i przyjęcie, iż pozwana zarzut dotyczący rozumienia treści zobowiązania wskazanego w pełnomocnictwie podniosła dopiero na etapie przeprowadzenia dowodu z zeznania strony pozwanej,

4. naruszenie art. 233 § 1kpc poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie:

a) za częściowo niewiarygodne zeznania strony pozwanej, w zakresie odnoszącym się do oświadczenia o zobowiązaniu do pokrycia należności zawartym w dokumencie pełnomocnictwa, podczas gdy w/w zeznania w tym zakresie są spójne i logiczne i korelują z powoływanymi przez pozwaną okolicznościami zawarcia umowy, jej warunków oraz dowodami w postaci korespondencji mailowej, zlecenia naprawy pojazdu, umowy o współpracy zawartej z (...) S.A., upoważnieniem udzielonym przez leasingodawcę, zeznaniami świadków i opinią biegłego, polisy AC, Ogólnych Warunków Ubezpieczenia,

b) za wiarygodne twierdzenia powoda w zakresie w jakim wskazywał, że oświadczenie podpisane przez pozwaną miało być zabezpieczeniem dla powoda pokrycia kosztów naprawy (w części niepokrytej przez ubezpieczyciela) właśnie w przypadku szkody całkowitej, podczas gdy zaoferowane przez pozwaną dowody prowadzą do odmiennego wniosku, tj. warunki zawartej przez strony umowy uzasadniają twierdzenie, że oświadczenie to dotyczy wyłącznie pokrycia kosztów naprawy w przypadku szkody częściowej,

c) przez przyjęcie, że pozwana nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne tj. że zawarła z powodem umowę, zgodnie z którą zapłata wynagrodzenia za naprawę pojazdu miała zostać dokonana w ramach tzw. bezgotówkowej likwidacji szkody, a wynagrodzenie będzie odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela z tytułu szkody częściowej, gdy tymczasem z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że zakres

prac objętych zleceniem naprawy pojazdu dotyczył wykonania naprawy pojazdu wyłącznie w warunkach szkody częściowej,

5. naruszenie art. 227 kpc oraz art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na pominięciu dla ustalenia warunków umowy zawartej pomiędzy powodem a pozwaną oraz naruszenia przez powoda procedury likwidacji szkody, okoliczności towarzyszących zawarciu umowy, zeznań świadków oraz opinii biegłego poprzez uznanie, iż pozostają nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy pomimo, że mają one istotne znaczenie dla ustalenia warunków zawartej umowy w zakresie przysługującego powódce wynagrodzenia,

6. naruszenie art. 233 § 1 kpc :

a) poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego, tj. zeznań strony pozwanej i treści dokumentu pełnomocnictwa, wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, że poprzez podpisanie treści pełnomocnictwa pozwana przyjęła na siebie zobowiązanie do pokrycia wszelkich kosztów naprawy pojazdu, w tym także w przypadku gdy ubezpieczyciel wypłaci odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej, gdy tymczasem z materiału dowodowego wynika, że zakres umowy zawartej pomiędzy stronami w ogóle nie obejmował możliwości wykonania naprawy w warunkach szkody całkowitej, a wynagrodzenie powódki miało stanowić odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela z tytułu szkody częściowej,

b) poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału i tym samym niedokonania oceny zgłoszonych przez pozwaną zarzutów w zakresie dotyczącym warunków zawartej pomiędzy stronami umowy, zarzutów dotyczących naruszenia przez powódkę procedury likwidacji szkody, nieuznaniem przez pozwaną roszczenia powoda, tj. pominięcie dokumentów: potwierdzenia zlecenia naprawy, korespondencji mailowej, dokumentów z akt szkodowych (...) S.A., umowy o współpracy zawartej między powódką a (...) S.A., upoważnienia udzielonego przez leasingodawcę, polisy AC, Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, , korespondencji pomiędzy stronami, ubezpieczycielem, leasingodawcą po odbiorze pojazdu od powoda z których wynika, że rola powoda nie ograniczała się jedynie do przyjęcia od pozwanej zlecenia naprawy pojazdu, jego naprawy oraz, że to powód naruszył procedurę likwidacji szkody skutkującą wykonaniem naprawy pojazdu bez akceptacji przez ubezpieczyciela kosztorysu i wobec nienależytej weryfikacji zakres prac naprawczych przed ich rozpoczęciem, pozwana nie uznała roszczenia powódki, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że strona pozwana nie udowodniła warunków na jakich została zawarta umowa pomiędzy stronami w zakresie odnoszącym się do wysokości wynagrodzenia przysługującego za naprawę pojazdu oraz nie udowodniła niezasadności dochodzonego przez powódkę roszczenia,

7. naruszenie art. 642 § 1 kc poprzez błędne jego zastosowanie i ustalenie, iż przepis ten stanowi podstawę do dochodzenia przez powoda roszczenia, gdy tymczasem Sąd w uzasadnieniu wyroku nie ustalił w ogóle na jakich zasadach strony zawarły umowę i na jakich warunkach nastąpić miała zapłata za naprawę pojazdu i mimo, że zebrane dowody nie dają podstaw do przyjęcia, iż z chwilą odbioru przez pozwaną pojazdu pozwana miała obowiązek zapłacić należność wskazaną w fakturze,

8. naruszenie przepisu art. 65 § 1 i 2 kc poprzez jego niezastosowanie i dokonanie błędnej wykładni oświadczenia strony pozwanej w przedmiocie obowiązku pokrycia kosztów naprawy, polegającej na przyjęciu, że pozwana zobowiązała się do pokrycia ww. kosztów w przypadku uznania przez (...) S.A. szkody za szkodę całkowitą pomimo że materiał dowodowy w sprawie nie daje podstaw do ustalenia, że pozwana zobowiązała się do zapłaty kosztów naprawy w warunkach szkody całkowitej.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia pozwany domagał się zmiany wyroku w całości i oddalenia powództwa, ewentualnie uchylenia w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto żądał zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację (k. 460-462) powód wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację nie znalazł podstaw do jej uwzględnienia.

Mając na uwadze treść zarzutów apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 328§2 kpc poprzez zaniechanie ustalenia pełnego stanu faktycznego i brak merytorycznego odniesienia się do części materiału dowodowego, wskazać należy, że naruszenie art. 328 § 2 kpc nie ma z reguły bezpośredniego wpływu na treść wyroku, gdyż uzasadnienie sporządzane jest po jego wydaniu (wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 2009 r., II CSK 153/09, LEX nr 553674) Tego rodzaju zarzut może stanowić usprawiedliwioną podstawę naruszenia prawa procesowego tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną. Tylko bowiem w takim wypadku uchybienie art. 328 § 2 kpc może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy (przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z 2 lipca 2009 r., III SK 10/09, LEX nr 551869, z 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303, z 23 lipca 2009 r., II PK 25/09, LEX nr 533082, z 4 listopada 2009 r., I UK 142/09, LEX nr 564770, z 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286, z 9 czerwca 2009 r., II UK 403/08, LEX nr 523551, z 5 czerwca 2009r., I UK 21/09, LEX nr 515699).

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że istotnie w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia Sąd I instancji nie rozważył wszystkich podniesionych przez apelującego zarzutów, jednak mając na względzie, że sąd odwoławczy w postępowaniu apelacyjnym jest sądem merytorycznym (art. 382 kpc), jako taki był uprawniony i obowiązany do dokonania własnych ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej roszczenia w oparciu o zebrane w sprawie dowody. Ponowna analiza tego materiału dowodowego wykazała, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe.

Wbrew wywodom apelacji rozstrzygające znaczenie dla ustalenia warunków zawartej pomiędzy stronami umowy ma w niniejszej sprawie treść dokumentu pełnomocnictwa z dnia 4 października 2013 r. (k. 16) jakiego udzielił pozwany powodowi do podejmowania wszelkich niezbędnych czynności związanych z likwidacją szkody. W pełnomocnictwie tym pozwany złożył oświadczenie z którego niewątpliwie wynika jego zobowiązanie do pokrycia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w przypadku gdy nie pokryje ich w całości odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela w ramach likwidacji szkody. Treść powyższego oświadczenia jest jasna i jednoznaczna i wynika z niego wprost, że składając je pozwany akceptował możliwość ponoszenia kosztów naprawy pojazdu przewyższających kwotę przyznanego odszkodowania. Nie ma racji apelujący podnosząc, że ustalenie warunków zawartej przez strony umowy powinno następować w oparciu o wszelkie okoliczności umożliwiające ocenę, jaka była rzeczywista wola stron w chwili zawierania umowy, nie zaś zawężanie jej tylko do treści pełnomocnictwa. Ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, że dyrektywy oświadczeń woli zawarte w art. 65 kc mają zastosowanie tylko wówczas gdy treść oświadczeń woli jest niejasna lub wieloznaczna. W realiach niniejszej sprawy sytuacja taka nie zachodzi, oświadczenie pozwanego zawarte w omawianym pełnomocnictwie jest krótkie, wyraźne i jednoznacznie sformułowane natomiast proponowana przez pozwanego w niniejszym procesie wykładnia tego oświadczenia zdaje się całkowicie pomijać jego literalne brzmienie i jego jednoznaczną treść. W żadnym razie nie można podzielić argumentacji apelującego, że oświadczenie pozwanego zawarte w pełnomocnictwie z dn. 4.10.2013 r. obejmowało jedynie zgodę pozwanego na pokrycie kosztów wymiany elementów eksploatacyjnych nie objętych ubezpieczeniem i tylko w warunkach gdy szkoda w pojeździe będzie likwidowana jako szkoda częściowa. Powyższe nie wynika z treści złożonego oświadczenia, stanowisko takie nie znajduje również potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym jak również w zachowaniu samego pozwanego. Należy zwrócić uwagę na zeznania świadka R. D. (k. 253-257) przesłuchanego, m.in. na okoliczność przebiegu naprawy z których wynika, że Prezes pozwanej Spółki (...) był informowany na bieżąco o przebiegu naprawy uszkodzonego pojazdu, w tym o zmianie kwalifikacji szkody z częściowej na całkowitą. Z zeznań tego świadka wynikało, że Prezes pozwanej poinformowany o szkodzie całkowitej polecił w tych warunkach kontynuowanie naprawy. Zachowanie przedstawiciela pozwanej Spółki Z. S. w trakcie przebiegu naprawy pozostaje więc w sprzeczności z jego stanowiskiem prezentowanym w pismach procesowych. Zauważyć należy, że pozwany zapłacił podatek VAT w całości, co w świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki nakazuje przyjąć, że pozwany należności tej nie zapłaciłby w całości

gdyby kwestionował swój obowiązek zapłaty należności z faktury, pozostając w przekonaniu, że taki obowiązek na nim nie spoczywa. Pozwany przyjął pojazd po naprawie, a następnie wykupił go od leasingodawcy i użytkuje samochód bez zastrzeżeń, co nie było w niniejszej sprawie kwestionowane. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż wszelkie zarzuty apelującego naruszenia art. 233 § 1 kpc skierowane przeciwko podstawie faktycznej rozstrzygnięcia są bezprzedmiotowe. Jeśli, jak twierdzi pozwany, nie wyrażał on zgody na naprawę pojazdu w warunkach szkody całkowitej, to powinien on, jeśli nie akceptował naprawy, odwołać bądź też uchylić się od skutków swego oświadczenia zawartego w pełnomocnictwie z dnia 4.10.2013 r., czego dotychczas nie wykonał. Przeciwnie – jak wskazano powyżej - pojazd będący przedmiotem naprawy wykupił i go użytkuje. Poza sporem pozostawało, iż powód wywiązał się ze swojego zobowiązania, wykonał naprawę samochodu i z tego tytułu wystawił fakturę VAT na kwotę 63 806,66 zł brutto (k. 51) - z terminem płatności do dnia 6 grudnia 2013 r. Wobec udzielonego przez pozwanego pełnomocnictwa ubezpieczyciel wypłacił przysługujące pozwanemu odszkodowanie z ubezpieczenia autocasco bezpośrednio na rzecz powoda w kwocie 14 710 zł, pozwany zaś zapłacił podatek VAT. Skoro roszczenie powoda zostało zaspokojone jedynie w części pozwany jako zleceniodawca naprawy jest w świetle zawartej umowy zobowiązany do zapłaty na rzecz zakładu naprawczego należności ponad to za co w ramach ubezpieczenia odpowiadał ubezpieczyciel.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804) zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.